Sygn. akt II AKa 60/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Ulitko
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Leszek Kulik (spr.)
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale Małgorzaty Gasińskiej-Werpachowskiej - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r.

sprawy ***D. K.***

oskarżonego z art.280§1 k.k., art. 280§2 k.k., art. 158§1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 27 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 47/13

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Ś. kwotę 738 zł., w tym kwotę 138 zł. należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie odwoławcze.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to że:

I. W dniu 15 stycznia 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy uderzali pokrzywdzoną pięściami w twarz, kopali po całym ciele, szarpali za włosy oraz złamali ząb po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 złotych, kurtkę zimową, buty damskie typu kozaki oraz telefon komórkowy m-ki (...) o wartości 300 zł., o łącznej wartości strat 1.200 zł. na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

III. W dniu 10.02.2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając przemocy oraz groźby karalnej usiłował dokonać rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że sprawcy uderzali ją po całym ciele i szczuli psem, żądając wydania im pieniędzy, przy czym zamierzonego skutku nie osiągnęli ze względu na nie posiadanie pieniędzy przez pokrzywdzoną

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k.

IV. W dniu 12.02.2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że sprawcy bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją, szczuli psem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę pokrzywdzonej z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 550 zł., telefonem komórkowym, o łącznej wartości strat 700 zł. na szkodę J. B.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

V. W dniu 21.02.2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że sprawcy bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją, szczuli psem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę pokrzywdzonej z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 650 zł., telefonem komórkowym, o łącznej wartości strat 750 zł. na szkodę J. B.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

VI. W bliżej nieustalonym dniu w lutym 2009 r. w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża i używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy w trakcie zdarzenia posługiwali się nożem, trzymając go w dłoni i okazując go pokrzywdzonej, a ponadto uderzali wymienioną otwartą dłonią w twarz, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.300 zł., zegarek damski, buty sportowe oraz spodnie o wartości 170 zł., o łącznej wartości strat 1.470 zł. na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

VII. W bliżej nieustalonym dniu w lutym 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używając przemocy oraz groźby karalnej, dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy uderzali pokrzywdzoną otwartą dłonią po głowie i ramionach oraz grozili jej pozbawieniem życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.800 zł. oraz torebkę damską i bluzkę o wartości 100 zł., o łącznej wartości strat 1.900 zł. na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

VIII. W nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż w dniu 05.03.2009 r., a nie później niż w dniu 06.03.2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że sprawcy bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją i szczuli psem, który pogryzł w/w, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę pokrzywdzonej z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 750 zł. i telefonem komórkowym, o łącznej wartości strat 850 zł. na szkodę J. B.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

IX. W bliżej nieokreślonym okresie czasu, pod koniec marca 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że sprawcy bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją i szczuli psem, który pogryzł w/w, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę pokrzywdzonej z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 1.200 zł., kosmetykami, chusteczkami i prezerwatywami o łącznej wartości strat 1.350 zł. na szkodę J. B.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

X. W dniu 14 kwietnia 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami , używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy uderzali pokrzywdzoną pięścią w ramię, po czym zabrali w celu przywłaszczenia rękawiczki materiałowe oraz obuwie damskie o wartości 200 zł. na szkodę T. P.

to jest o czyn. z art. 280 § 1 k.k.

XI. Nie wcześniej niż w dniu 18 kwietnia 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża oraz używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy w trakcie zdarzenia posługiwali się nożem przecinając skórę lewej dłoni pokrzywdzonej oraz skórę na obu nogach, w okolicy kostek, a ponadto szarpali w/w za ubranie, wykręcali ręce, oraz uderzali ***j*** otwartą dłonią w twarz, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350 zł. na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 2 k.k.

XII. Nie wcześniej niż w dniu 19 kwietnia 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą używając groźby bezprawnej dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób że, sprawcy grożąc pokrzywdzonej pobiciem oraz przytrzymując w/w za ręce, zdjęli jej kolczyki, po czym zabrali je w celu przywłaszczenia powodując stratę o wartości 200 złotych na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

XIII. Nie wcześniej niż w dniu 21 kwietnia 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, używając groźby bezprawnej dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy grozili w/w pobiciem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę damską, kurtkę, kosmetyki oraz buty o łącznej wartości 300 zł., na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

XIV. W dniu 14 maja 2009 r., w m. B., gm. B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, używając przemocy oraz groźby karalnej dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy szarpiąc w/w oraz dusząc ją za szyję założyli jej na głowę worek foliowy oraz grozili pozbawieniem jej życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę o wartości 100 zł., na szkodę T. P.

to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 27 grudnia 2013r., sygn. akt II K 47/13:

I. Oskarżonego D. K., w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I, IV, V, VII, VIIII, IX, X, XII, XIII, XIV aktu oskarżenia, uznał za winnego, tego że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

1/ w dniu 15 stycznia 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu M. K. i inną osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że uderzali pokrzywdzoną pięściami w twarz, kopali po całym ciele, szarpali za włosy na skutek czego złamali jej ząb po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 złotych, kurtkę zimową, buty damskie typu kozaki oraz telefon komórkowy marki (...) o wartości 300 złotych, o łącznej wartości strat 1 200 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

2/ w dniu 12 lutego 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że bili pokrzywdzoną po całym ciele,

kopali ją, szczuli psem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 550 złotych, telefonem komórkowym, o łącznej wartości strat 700 złotych na szkodę J. B.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

3/ w dniu 21 lutego 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją, szczuli psem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 650 złotych, telefonem komórkowym, o łącznej wartości strat 750 złotych na szkodę J. B.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

4/ w bliżej nieustalonym dniu w lutym 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, używając przemocy oraz groźby karalnej, dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że uderzali pokrzywdzoną otwartą dłonią po głowie i ramionach oraz grozili jej pozbawieniem życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1 800 zł. oraz torebkę damską i bluzkę o wartości 100 złotych o łącznej wartości strat 1 900 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

5/ w nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż w dniu 5 marca 2009 roku, a nie później niż w dniu 6 marca 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją i szczuli psem, który pogryzł wymienioną, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 750 złotych i telefonem komórkowym, o łącznej wartości strat 850 złotych na szkodę J. B.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

6/ w bliżej nieokreślonym okresie czasu, pod koniec marca 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie J. B. w ten sposób, że bili pokrzywdzoną po całym ciele, kopali ją i szczuli psem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę z całą zawartością tj. pieniędzmi w kwocie 1200 zł., kosmetykami, chusteczkami i prezerwatywami o łącznej wartości strat 1350 zł. na szkodę J. B.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

7/ w dniu 14 kwietnia 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że uderzali pokrzywdzoną pięścią w ramię, po czym zabrali w celu przywłaszczenia rękawiczki materiałowe oraz obuwie damskie o wartości 200 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

8/ w bliżej nieustalonym dniu jednakże nie wcześniej niż 19 kwietnia 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., używając groźby bezprawnej dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób że, grożąc pokrzywdzonej pobiciem oraz przytrzymując wymienioną za ręce, zdjęli jej kolczyki, po czym zabrali je w celu przywłaszczenia powodując stratę o wartości 200 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

9/ w bliżej nie ustalonym dniu jednakże nie wcześniej niż 21 kwietnia 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., używając groźby bezprawnej dokonał rozboju na osobie obywatelki

Ukrainy T. P. w ten sposób, że sprawcy grozili wymienionej pobiciem, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę damską, kurtkę, kosmetyki oraz buty o łącznej wartości 300 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

10/ w dniu 14 maja 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inna osobą, używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że szarpiąc wymienioną oraz dusząc ją za szyję, założyli jej na głowę worek foliowy oraz grozili pozbawieniem jej życia, po czym zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę o wartości 100 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

i za to skazał go na podstawie art. 280 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego D. K., w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach VI i XI aktu oskarżenia, uznał za winnego, tego że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

1/ w bliżej nieustalonym dniu w lutym 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża oraz używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że w trakcie zdarzenia posługiwali się nożem, trzymając go w dłoni i okazując go pokrzywdzonej, a ponadto uderzali wymienioną otwartą dłonią w twarz, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1300 złotych, zegarek damski, buty sportowe oraz spodnie o wartości 170 złotych o łącznej wartości strat 1 470 zł. na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.

2/ nie wcześniej niż w dniu 18 kwietnia 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża, oraz używając przemocy dokonał rozboju na osobie obywatelki Ukrainy T. P. w ten sposób, że w trakcie zdarzenia posługiwali się nożem przecinając skórę lewej dłoni pokrzywdzonej, oraz skórę na obu nogach, w okolicy kostek, a ponadto szarpali wymienioną za ubranie, wykręcali ręce, oraz uderzali otwartą dłonią w twarz, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350 złotych na szkodę T. P.,

to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.

i za to skazał go na podstawie art. 280 § 2 k.k., wymierzając z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 3 /trzech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego D. K., w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w dniu 10 lutego 2009 roku w pobliżu miejscowości B., gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i inną osobą dokonał pobicia J. B. w ten sposób, że bili pięściami ją po twarzy, brzuchu, kopali po całym ciele, wykręcali ręce czym narazili wymienioną na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. to jest czynu z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazał go na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 /czterech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy.

V. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 20 maja 2009 roku do 29 września 2010 roku.

VI. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ś. kwotę 4 570 /cztery tysiące pięćset siedemdziesiąt/ złotych tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę z urzędu wykonywaną wobec oskarżonego przed Sądem I instancji.

VII. Zwolnił oskarżonego z uiszczania opłaty. Obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 6 878,38 / sześć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych trzydzieści osiem groszy/.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów mimo braku dostatecznych dowodów ku temu,

2) obrazę przepisowa prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku zwłaszcza art. 4 kpk przez nierespektowanie zasady obiektywizmu przy ocenie materiału dowodowego, art. 5§2 kpk przez tłumaczenie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść zamiast na korzyść oskarżonego, art. 7 kpk przez dowolną ocenę materiału dowodowego z naruszeniem zarówno zasad prawidłowego i poprawnego logicznie rozumowania jak i doświadczenia życiowego oraz art. 424§1 kpk przez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób odbiegający od wymogów tego przepisu.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów i zasądzenie na rzecz obrońcy nieopłaconych kosztów obrony za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy po dokonaniu wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, zajął trafne stanowisko w przedmiocie winy oskarżonego. Wnikliwa analiza tego materiału prowadzi do wniosku, że ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie są w pełni prawidłowe, a w konsekwencji podniesione w apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania, prawa oraz błędu w ustaleniach faktycznych jawią się jako całkowicie bezpodstawne.

Nie znajdują też one potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego przewodu sądowego, które wskazują, że Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął z nich właściwe wnioski. Swoje stanowisko w tym przedmiocie przedstawił w uzasadnieniu wydanego wyroku, gdzie dokonał oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie zgodnie z dyspozycją art. 92 i 410 k.p.k. ze wskazaniem dowodów, które przyjął za podstawę swych ustaleń.

Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonywująca, pozbawiona błędu i nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów nie uchybia też zasadom określonym w art. 4 i 5 k.p.k. W istocie apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Zawartej w niej argumentacji nie sposób podzielić.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez skarżącego, zwłaszcza, że przeprowadzona kontrola odwoławcza nie wykazała w dokonanej ocenie dowodów przekroczenia granic zakreślonych art. 7 k.p.k.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś

konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.212 ., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje też przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX 126421). Przeprowadzona kontrola odwoławcza tego rodzaju mankamentów w dokonanej ocenie dowodów nie wykazała.

Odnosząc się z kolei do podniesionego w apelacjach zarzutu obrazy pozostałych powołanych w zażaleniu przepisów postępowania należy przypomnieć, że tego rodzaju zarzut powinien być sformułowany precyzyjnie, a nie w sposób ogólnikowy bez wskazania konkretnych faktów i okoliczności stanowiących podstawę wysuwanych zarzutów z czym mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Wskazane mankamenty nie pozwalają bowiem na głębszą polemikę z tezami środka odwoławczego w tej części.

Wydaje się, że skarżący nie dostrzega również i tego, iż podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9), który stwierdził, że zarzut obrazy prawa procesowego powinien się opierać na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie norm o charakterze ogólnym, taki zaś charakter ma powołany przez skarżącego przepis art. 4 k.p.k. Obrońca w tym kontekście zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu nierespektowanie zasady obiektywizmu, jednak nie precyzuje bliżej w czym miałaby ona przejawiać się.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest z pewnością precyzyjne i wyczerpujące we wszystkich elementach jednak wskazuje jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oprał się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zawiera też wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Jako takie spełnia elementarne wymogi określone w art. 424 § 1 k.p.k. i umożliwia pełna kontrolę zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu odwoławczym.

O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie, lecz materiał stanowiący podstawę orzeczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012 r. II AKa 64/12 LEX nr 1237950). W pełni należy podzielić pogląd, że nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania; do uchylenia wyroku może prowadzić jedynie taka wadliwość uzasadnienia, ze względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (wyr. SN z 7 X 1983 r., Rw 797/83, OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 58). Niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością rozstrzygnięcia. Naruszenie art. 424 nie może mieć wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (wyr. SN z 10 II 1984 r., IV KR 261/83, OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85).

O wadliwości wydanego rozstrzygnięcia nie może też przesądzać okoliczność, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie udało się uzyskać żadnych dodatkowych dowodów na okoliczność sprawstwa oskarżonego. Skarżący nie dostrzega faktu, że o uchyleniu poprzedniego wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy wobec oskarżonego zadecydował nie brak dowodów tylko ich niewłaściwa ocena, sprzeczna z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., co Sąd Apelacyjny expressis verbis wskazał w pisemnych motywach orzeczenia.

Istotnie zgodzić się należy ze stanowiskiem apelującego, iż podstawowym mankamentem przeprowadzonego ponownie postepowania dowodowego była niemożność bezpośredniego przesłuchania przed Sądem obu

pokrzywdzonych. Sąd Okręgowy podjął jednak taką próbę, która ostatecznie okazała się bezskuteczna. Jednak nie można z tego powodu czynić mu zarzutu w sytuacji, gdy taki stan rzeczy nastąpił z powodu niedających się usunąć przeszkód. Sąd I instancji dysponował jednak zeznaniami pokrzywdzonych złożonymi wcześniej na etapie postępowania przygotowawczego i wobec spełnienia ustawowych przesłanek określonych w art.391 § 1 k.p.k., korzystając z dyspozycji powołanego przepisu oraz art. 394 § 2 k.p.k., za zgodą stron, uprawniony był ujawnić je na rozprawie. Takie przeprowadzenie dowodu jest również zgodne z wymogami procedury i nie może być z tego powodu kwestionowane. Podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny w wytycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn.. akt II AKa 75/13 wskazał jedynie na potrzebę podjęcia próby ustalenia aktualnych adresów pokrzywdzonych w celu ich bezpośredniego przesłuchania na rozprawie. Dlatego też nie można zgodzić się z tezą skarżącego, jakoby nie zostały zrealizowane wytyczne sądu odwoławczego.

Wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonych nie podważa okoliczność, że pokrzywdzonej T. P. nie można było przesłuchać bezpośrednio na rozprawie sądowej, zaś Z. B. została tyko raz poddana tej czynności na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2010 r. (k. 399). Nie można ich dezawuować również ze względu na etap postępowania na jakim zostały złożone.

Przepisy postępowania karnego nie przyznają bowiem prymatu zeznaniom złożonym przed sądem nad zeznaniami złożonymi na wcześniejszym etapie postępowania. O wartości dowodowej zeznań nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1978 r., V KR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147).

Sąd Okręgowy dokonał takiej konfrontacji i jej wynik zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, zaś przedstawiona tam ocena nie przekracza granic zakreślonych art. 7 k.p.k. Odniósł się w nim również do takich kwestii podnoszonych przez apelującego jak niezwłocznie niepowiadomienie przez pokrzywdzone organów ścigania o przestępstwach dokonanych na ich szkodę, jak też do zgłaszanych wątpliwości co do wyników okazania osoby oskarżonego czy też nie dostarczenia przez T. P. dokumentacji medycznej na okoliczność doznanych przez nią obrażeń ciała wskutek dokonanych na jej osobą napadów rabunkowych. Zawarta tam argumentacja jest logiczna i pozbawiona błędu. Dlatego też zasługuje na pełną aprobatę. Dodać jedynie należy, że brak stosownej dokumentacji medycznej przełożył się na opis czynów przypisanych oskarżonemu i ich łagodniejszą kwalifikacje prawną.

Natomiast wyniki dokonanych okazań nie dostarczyły tego rodzaju wątpliwości o jakich mowa w apelacji obrońcy. Z. B. nie była stanowcza tylko podczas jednego z przeprowadzonych okazań (k. 126). Jednak na okazywanej jej tablicy poglądowej oraz podczas rozprawy sądowej w dniu 8 kwietnia 2010 r., kiedy to miała możliwość przyjrzeć się bezpośrednio osobie oskarżonego, wskazała jednoznacznie na oskarżonego jako jednego ze sprawców i była całkowicie pewna swego rozpoznania (k. 95, 399). Co więcej wspomniała również o znaku szczególnym jakim był kolczyk w brwi (k. 403).

Z kolei T. P. nie zgłaszała jakichkolwiek wątpliwości w tym względzie. Opisała w sposób dość szczegółowy sylwetkę sprawcy (k. 117) i z całą stanowczością rozpoznała oskarżonego zarówno na okazanych jej zdjęciach (k. 77, 112), jak też podczas bezpośredniego okazania oskarżonego i nie miała co do tego jakichkolwiek wątpliwości (k. 77, 112, 120).

W złożonych wyjaśnieniach oskarżony nie przeczył również, że zna osobiście M. K., który zamieszkuje w pobliżu jego miejsca zamieszkania, w tej samej miejscowości. Co istotne obaj zamieszkują w pobliżu miejsca, gdzie zostały dokonane wszystkie czyny objęte postępowaniem. W tym kontekście całkowicie chybiony jest zarzut apelującego, jakoby wspólne popełnienie przez nich czynów przestępnych było sprzeczne z doświadczeniem życiowym.

Obrońca, jak się wydaje, nadaje również nadmierną rangę ujawnionym w relacji obu pokrzywdzonych drobnym nieścisłościom, dotyczącym przy tym kwestii o drugorzędnym znaczeniu, które dla odtworzenia rzeczywistego przebiegu opisywanych przez nie zdarzeń nie miały istotnego znaczenia.

Jakkolwiek istotnie zdarzały się w zeznaniach tychże świadków pewne nieścisłości bądź luki, to niepamięć niektórych okoliczności opisywanych zdarzeń będących przedmiotem postępowania, dotyczących chociażby osadzenia ich na

osi czasu, czy też wskazania numeru rejestracyjnego pojazdu, którym poruszali się sprawcy, należy usprawiedliwić i wytłumaczyć nie tylko znacznym upływem czasu i naturalnym procesem zacierania się pewnych szczegółów w pamięci świadków. Wpływ na to miała również znaczna ilość i powtarzalność zdarzeń na okoliczność których zeznawały, wielość osób w nich uczestniczących, emocje i stres jakim zostały poddane w związku z przedmiotowymi zdarzeniami, które jak same przyznały, były dla nich przeżyciem wysoce traumatycznym. Z ich relacji wynika, że zachowanie sprawców było wyjątkowo brutalne i agresywne. Wystarczy w tym miejscu przypomnieć, że pokrzywdzone były nie tylko przez nich zastraszane, bite i kopane. Sprawcy grozili również użyciem noża, szczuli psem i dusili założonym na głowie workiem foliowym. Oczekiwanie w tych okolicznościach wysokiej precyzji w każdym elemencie ich relacji jest nieuzasadnione.

Skarżący nie dostrzega natomiast tego, że obie pokrzywdzone nie miały wcześniej ze sobą styczności i nie znały oskarżonego, a mimo to niezależnie od siebie wskazały na D. K. jako sprawcę czynów popełnionych na ich szkodę, podobnie opisały przebieg zdarzeń i wskazały na charakterystyczne elementy jego wylądu takie chociażby jak charakterystyczny duży nos. Podkreślenia wymaga również konsekwencja z jaką obie opisywały udział oskarżonego w zdarzeniach. W tym stanie rzeczy nie można zgodzić się z zarzutem, że wina oskarżonego została oparta wyłącznie na ich niewiarygodnych pomówieniach, zwłaszcza, że obie nie miały żadnych osobistych powodów, aby kierować wobec jego osoby bezpodstawne oskarżenia. Powodów takich nie wskazał również sam oskarżony. Reasumując Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, które zasługują na pełną aprobatę.

Przechodząc z kolei do oceny wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonego, należy na wstępie zaznaczyć, że z rażącą niewspółmiernością kary mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy suma kar i środków karnych orzeczonych w stosunku do oskarżonego nie uwzględnia w należytym stopniu ustawowych dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie, uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy określone w art. 53 k.k. , bacząc przy tym by orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego i spełniła pokładane w niej cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wyeksponował również okoliczności łagodzące i obciążające, które również uwzględnił w swym orzeczeniu. Nie były też one kwestionowane przez apelującego. Niecelowe jest więc ponowne ich przytaczanie, zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny przyjęte tam ustalenia w pełni aprobuje. Dlatego też wymierzonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej nie można postrzegać jako rażąco surowych.

Z tych też względów, Sąd Apelacyjny nie dostrzegając innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji rozstrzygnięto zgodnie z treścią § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Mając na uwadze obecną trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.